

หลวงพ่อกันนา สุภาโม

ใจดี ใจสบาย

Delivery

เน้นจิตใจเพื่อให้เข้าถึงพระนิพพาน

“นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส”

ขออนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น
ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

เน้นจิตใจเพื่อให้เข้าถึงพระนิพพาน

วันนี้เป็นการบำเพ็ญกุศลพิเศษ สวดพระอภิธรรม ฟังพระธรรมเทศนา เพื่อถวายบูชา "หลวงเตี้ยเรวัตร ปณฺณาวชิโร" ที่ได้ลาละสังขาร... พ่อแม่ครูบาอาจารย์ท่านให้บำเพ็ญกุศลไปถึงวันเสาร์ วันอาทิตย์เป็นวันที่ประชุมเพลิง

หลวงเตี้ยเรวัตรนี้เป็นพระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ปฏิบัติเพื่อมุ่งมรรคผล นิพพานโดยตรง มีปฏิปทาที่สม่ำเสมออย่างต่อเนื่อง ยิ่งอายุมากก็ยิ่งตั้งอกตั้งใจ ประพฤติปฏิบัติธรรม เดินจงกรมนั่งสมาธิ ทำความเพียร ไม่เห็นแก่ความ เหน็ดเหนื่อย ความยากลำบาก เป็นที่รักที่เคารพของพระภิกษุสามเณร ตลอดญาติโยมทุก ๆ คน ในวาระสุดท้ายนี้ก็ยังเน้นจิตใจเพื่อให้เข้าถึงพระนิพพาน

ที่พ่อแม่ครูบาอาจารย์ ทลวงพ่อใหญ่ไปเยี่ยมทุก ๆ วันนะ... ท่านจะพูดให้กำลังใจกับทลวงเตี้ยทุกครั้งนะว่า ความเจ็บไข้ไม่สบายนั้นนะเจ้าเอาพระนิพพาน มาให้เรา เจ้ามาบอกมาสอนว่า ร่างกายนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา ลูกก็ไม่ใช่ของเรา ทลานก็ไม่ใช่ของเรา ทรัพย์สินสมบัติทุกอย่างนั้นก็ไม่ใช่ของเรา ทลวงเตี้ยไม่ต้องห่วงลูก ไม่ต้องห่วงทลาน เรื่องของเขาก็ให้เป็นเรื่องของเขา เรื่องของเราก็คให้เป็นเรื่องของเรา แม้แต่ตัวเราเองก็ยังเอาตัวไม่รอดอยู่แล้ว เราจะไปห่วงลูกห่วงทลาน ห่วงทรัพย์สินมัตตินั้นไม่ได้ ให้ทลวงเตี้ยถือโอกาสถือเวลาสร้างมรรคผลนิพพาน ให้กับตัวเอง พยายามทำใจให้สบาย ทำใจไม่ให้มีทุกข์ ร่างกายไม่สบายก็ช่างหัวมัน มันแน่นท้อง แน่นหน้าอก หายใจไม่สะดวกก็ช่างหัวมัน มันจะตายเมื่อไหร่ ก็ช่างหัวมัน มันจะหายหรือไม่หายก็ช่างหัวมันนะ เพราะสิ่งนั้นคือเทวทูตเจ้าได้มาบอกมาสอนมาเตือนเราให้ไปพระนิพพานนะ

ทลวงเตี้ยท่านก็ตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมคำสั่งสอนแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่พ่อแม่ครูบาอาจารย์ให้สติ ให้สมาธิ ให้ปัญญา จิตใจของทลวงเตี้ยนั้นนะสบายมาก เบิกบานมาก มีความสงบ ไม่วุ่นวาย พระเณรที่อุปัฏฐากเจ้าก็ชมกันทุก ๆ คนเลยว่าทลวงเตี้ยนี้ดีมาก ดีพิเศษนะ ถ้าเจ้าทำได้เหมือนทลวงเตี้ยนี้คงจะดีนะ พูดถึงเวทนาความเจ็บปวดอย่างนี้ถือว่าทลวงเตี้ยมีทุกข์เวทณาน้อย ไม่ทนทุกข์ทรมาน เวลาละสังขารก็จากไปด้วยความสงบ

การบำเพ็ญบุญบำเพ็ญกุศลให้หลวงเตี้ยในครั้งนี้ หลวงพ่อใหญ่ท่านพูด
ปรารภว่าจะทำให้ง่าย ๆ เหมือนพระพุทธรเจ้าท่านเมตตาสั่งสอน เหมือนพ่อแม่
ครูบาอาจารย์หลวงตามหาบัวฯ ท่านบอกสั่งสอนไว้ว่า **“ให้ทำง่าย ๆ”** ให้เน้น
สำหรับหลวงเตี้ยที่จากไปนะ ไม่ต้องทำเอาหน้า เอาตา เอาเกียรติยศ ถ้าจะบูชา
หลวงเตี้ยนี้ให้บูชาเหมือนพระพุทธรเจ้าท่านเมตตาสั่งสอน ให้พากันให้ทานรักษาศีล
ภาวนา ให้พากันมีสติสัมปชัญญะให้มันสมบูรณ์ เพราะทุกคนนั้น **“ใจมันหาย”**
คำว่าใจหายนั้นนี่คือใจไม่ได้อยู่กับเนื้อกับตัว

เราทุกคนส่วนใหญ่นี้แหละคือว่าเป็นคนใจหายนะ ใจไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัว อย่างคนที่เป่ญลูกเป็นหลานเป็นญาติหรือผู้ที่ใกล้ชิดรู้จักนะ เมื่อหลวงเตี้ยจากไป อย่างนี้ก็พากันใจหาย ให้ทุกท่านทุกคนพากันอนุโมทนาเพราะหลวงเตี้ยท่านได้จาก พวกเราไปดีแล้ว

เราทุก ๆ คนนะที่มีชีวิตอยู่กันนี้ก็เพียง... "พากันอยู่รอวันตายเหมือนกัน" ไม่ว่าเราจะทำการทํางาน หาอยู่หากิน เพลิดเพลิตต่าง ๆ นี ความเป็นจริงนั้น "เราทุกคนเพียงแต่อยู่รอวันตายเท่านั้น..."

พระพุทธรเจ้าท่านให้เราพากันมีสติสัมปชัญญะ รู้จักนะ วันหนึ่ง ๆ นะ เราเห็นเทวทูตตลอดนะ แต่เราก็ไม่ได้เอะสียวใจนะ เทวทูตก็ได้เราเห็นเด็ก ๆ เทวทูต นั้นก็ได้แก่เราเห็นคนหนุ่มคนสาว เทวทูตนั้นก็ได้แก่เราเห็นคนกลาง เทวทูตนั้น เราได้เห็นคนแก่เห็นคนเจ็บนะ นาน ๆ ก็เราก็จะได้เห็นคนตาย

ทุกวันนี้สื่อสารมวลชนมันรวดเร็วทั่วถึงอย่างนี้ เราก็รู้เรื่องรู้ราวอะไรต่าง ๆ นั้นนะ ล้วนแต่มาบอกมาสอนมาให้สติปัญญาเรานะ ว่าเราทุกคนนะ ต้องพากันสร้างความดี สร้างบารมี สร้างคุณธรรม อย่าเป็นคนเห็นแก่ปาก เห็นแก่ท้อง เห็นแก่ความสุข ความสะดวก ความสบาย เพลิดเพลิตลุ่มหลง

พระพุทธรเจ้าท่านตรัสว่า... “ความเพลิดเพลิตเป็นเหตุแห่งความหลงนะ” ทุกท่านทุกคนนะรู้ตัวมียว่าเราทั้งหลายนี้พากันหลงความคิดหลงอารมณ์

อารมณ์อะไร...? ก็ได้แก่อารมณ์ของสวรรค์นะ

อารมณ์ของสวรรค์มีอะไรบ้าง...? ก็ได้แก่ความสุข ความสะดวก ความสบาย ความเจริญหู เจริญตา เจริญในการอยู่การกินการเที่ยว ความเพลิดเพลินในลาภ ในยศ ในทรัพย์สมบัติ อารมณ์อย่างนี้แหละพระพุทธเจ้าท่านตรัสว่ามันเป็นอารมณ์ของสวรรค์นะ เราพากันหลงอารมณ์ของสวรรค์นะ เราเลยพากันรับจ้าง “**รับจ้างมาเกิด**” รับจ้างมาเกิดโดยที่ตัวเองไม่รู้ตัวตัวเองได้รับค่าจ้างรางวัล รูปเสียงกลิ่นรส โภภะจุฬะธรรมารมณ์ซึ่งเป็นการเวียนว่ายตายเกิดไม่รู้จักจบไม่รู้จักสิ้น สวรรค์นั้นนะมันมีอายุขัยมีอายุจำกัดนะ เมื่อเราหมดบุญจากสวรรค์เราก็พากันไปตกนรก

อย่างเราพากันทำงานอย่างนี้แหละ เราก็พากันมุ่งเงินมุ่งสตางค์ มุ่งทรัพย์สมบัติ มุ่งสรรเสริญนี้ เราคิดอย่างนี้เราต้องการอย่างนี้คือความทุกข์ ทั้งหลายทั้งปวงมันก็เพาเราในปัจจุบัน

พระพุทธรูปเจ้าท่านสอนเราให้เป็นคนให้ทาน ให้เป็นคนเสียสละ การทำงานก็คือการเสียสละ การทำงานก็คือการเจริญสติสัมปชัญญะ การทำงานก็คือการระลึกรู้เห็นแก่ตัว ถ้าเราทำจิตใจอย่างนี้เนะ ใจของเราก็จะมีความสุข มีความสงบ เราจะได้ทั้งเงิน จะได้ทั้งจิตใจที่สงบ คำเรียกว่าได้ทั้งทรัพย์ ได้ทั้งอริยทรัพย์

พระพุทธรูปเจ้าท่านให้เราทุก ๆ คนนะกลับมาแก้ไขใจของตัวเอง กลับมาแก้ไขการกระทำคำพูด เพื่อให้มันเข้าถึงศีลถึงธรรม ตัวเราก็จะได้มีความสุข พอแม่ญาติพี่น้องลูกหลานของเราจะได้มีความสุข เราทุกคนก็เกิดมาเพื่อทำความดี เกิดมาเพื่อเสียสละ เกิดมาเป็นปุถุชน เพื่อจะได้อบรมบ่มอินทรีย์สร้างบารมี

พระพุทธรูปเจ้าท่านตรัสว่าทุกท่านทุกคนอย่าได้เพาใจของตัวเองนะ อยากรวยมันก็ไม่รวยหรอก มันก็เท่าเท่านั้นแหละ อยากให้คนโน้นเค้าเป็นอย่างโน้น คนนี้เค้าเป็นอย่างนี้ ให้ลูกหลานอะไรเป็นเหมือนใจของเราคิดนะมันเป็นไปไม่ได้ มันทำให้จิตใจของเราเป็นบาป จิตใจของเราตกรอก

เราต้องกลับมาหาตัวเรา กลับมาแก้ไขที่ตัวเรา กลับมารู้ที่ตัวเรา

เพราะเราไม่รู้ตัวเองนะ

ตัวเองดีไม่ดีก็ไม่รู้ตัว ทำไม่ดีก็ไม่รู้ตัว พุดีไม่ดีก็ไม่รู้ตัว

เราพยายามมาคิดกันใหม่ตั้งแต่ก่อนเราจะไปปรับปรุงภายนอก
แก้ไขภายนอกนะ เราทำอย่างนั้นปฏิบัติอย่างนั้นมันไม่ถูกต้อง มันเป็นปลายเหตุ
ต้นเหตุเราต้องมาแก้ที่ใจของตัวเอง ถ้าใจของเรามันดีนะ คำพูดของเรามันก็ดี
การกระทำของเรามันก็ดี

**พระพุทธรเจ้าท่านให้เราทุกคนลองคิดว่า "ถ้าเราเป็นมหาเศรษฐี...
แต่ใจของเราไม่สงบนั้นนะ เราจะมีความสุขสบาย มีความดับทุกข์มั้ย...?"**

เราอย่าไปเถียงพระพุทธรเจ้าในใจว่าเป็นเศรษฐีทำไมมันถึงไม่มีความสุข
ความคิดอย่างนี้มันก็เหมือนกับเด็ก ๆ นะ เด็ก ๆ มันก็อยากเป็นคนใหญ่มันจะได้มี
ความสุข...! ทีนี้แหละเมื่อมันเป็นคนใหญ่มันยังมีความสุขทุกข เพราะมันต้อง
รับผิดชอบเยอะ เป็นเด็กไม่ต้องรับผิดชอบอะไร มีแต่กินแต่เล่นแต่นอนนะ

พระพุทธรเจ้าท่านตรัสว่าความสุขของมหาเศรษฐีที่ยังมีความโลภ
ความโกรธความหลงนะ ยังสู่ความสุขความดับทุกข์ของพระโสดาบันไม่ได้
พระโสดาบันบางท่านก็เป็นผู้ที่ยากจนแต่จิตใจท่านมีความสุขนะ

บางคนก็ยังคิดไม่ออกว่า... เราอยู่ในบ้านในสังคมอยู่ในครอบครัวยังทำมาหากิน ยังมีหนี้สิน อะไรมันก็ไม่สะดวกนะเราจะปฏิบัติธรรมะได้อย่างไร...?

ตอบว่า... "ปฏิบัติได้ทำได้ ยั่งยืนนะ" เพราะว่าในโลกในสังคมนี้ เราต้องการคนดี ต้องการคนเสียสละ ต้องการคนที่มีคุณธรรม คนที่มีความรับผิดชอบ เราให้เราเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตำแหน่งหนึ่งเพื่อให้เราเป็นคนดีเป็นคนเสียสละ เป็นคนรับผิดชอบ เป็นคนมีคุณธรรม ถ้าเราจะขอให้เราหมดหนี้หมดสิน ขอให้เรารวย ขอให้ทุกอย่างพร้อมถึงจะประเสริฐปฏิบัติธรรมะนั้นนะมันเป็นความคิดผิด มันก็เท่ากับเราขอให้ตัวเองมันตายนั่นละ

คนเราเมืองพอมันไม่มีพรอก เพราะความหลงความเห็นแก่ตัวเรามันมาก เราไปขอให้คนส่วนใหญ่เขาพากันปฏิบัติธรรมเราถึงจะปฏิบัติได้ พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า “โคตัวหนึ่งนะขนมันมีเยอะ แต่ว่าเขาขนมีเพียงสองเขานะ” คนปฏิบัติธรรมนั้นมันมีน้อย ร้อยเปอร์เซ็นต์นั้นจะเอาชักห้าเปอร์เซ็นต์มันก็ยังไม่ได้ ครอบครัวเรามันถึงมีปัญหา สังคมเราถึงมีปัญหา ประเทศชาติเราถึงมีปัญหาละ เพราะคนส่วนใหญ่เขาไม่พากันปฏิบัติธรรม กฎหมายที่เขาเขียนขึ้นมาละ ที่เป็นรัฐธรรมนูญนี้ก็เพราะคนเราไม่มีกิเลสมาก มันมีความเห็นแก่ตัว ก็ต้องออกกฎหมายอย่างโน้นอย่างนี้ ระเบียบอย่างโน้นอย่างนี้

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ใหม่ ๆ นั้นแหละก็ยังไม่ได้วางหลักธรรมพระวินัยนะ มีแต่เน้นเรื่องจิตเรื่องใจเรื่องพระนิพพาน อยู่มาเรื่อย ๆ ผู้ที่มีกิเลสมันมากนะ ไม่มีศรัทธาร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่ได้มุ่งพระนิพพานอย่างเต็มที่เต็มร้อย เพื่อผลประโยชน์อย่างอื่น จึงได้มีสิกขาบทมีพระวินัย เพื่อปราบเพื่อกำราบ

กฎหมายบ้านเมืองมันมีขึ้นมาก็เพราะว่าคนทำความผิดนะ...

ดูตัวอย่างอย่างหลวงพ่อบา ท่านตั้งข้อวัตรปฏิบัติ ใครจะมาอยู่
วัดหนองป่าพงนี้ต้องตื่นตีสาม มานั่งสมาธิ สวดมนต์พร้อมเพรียงกัน
ถึง ๖ โมงเย็นก็มานั่งสมาธิ ทำวัตรสวดมนต์ ฟังการบรรยายธรรมวินัยพร้อมกัน
เมื่อเลิกก็พร้อมกันเลิก เมื่อทำก็พร้อมกันทำ เวลาไปบิณฑบาตก็ไปพร้อมกัน
เวลาฉันอาหาร ก็ต้องเข้ามาในศาลาพร้อมกัน ต้องมานั่งก่อนเวลาซัก ๕ นาที
ไม่ใช่ถึงเวลาแล้วค่อยเข้ามาอย่างนั้นไม่ได้ ไม่ถูก

ท่านมีไว้ทำไมนะ...? ข้อวัตรต่าง ๆ นะ ท่านมีเพื่อปราบ เพื่อปราบ
เพื่อรวมพลังความสามัคคีแห่งหมู่สงฆ์ ให้มุ่งมรรคนิพพานนะ เพราะเราทุกคน
นั้นนะมันอินทรียบาร์มีไม่แข็งแรง อินทรียบาร์มีไม่แก่กล้า ถ้าไม่มีการบังคับ
ถ้าไม่มีการข่ม ไม่มีการปราบนะ "กิเลส...มันยิ่งเหิมยิ่งเกริม..."

**ทำไมละตื่นไม่ทันตีสามครูบาอาจารย์ถึงให้เราอดอันแล้วก็มาทำวัตร
ต่อหน้าคณะสงฆ์ที่กำลังฉันข้าวอยู่...?** ก็เพื่อให้เราจะได้บังคับตัวเอง
เป็นคนที่รับพิศชอบ ไม่ใช่พ่อแม่ครูบาอาจารย์ให้เราพากันมาทนทุกข์ทรมาน...

เราทุก ๆ คนนี้ต้องประพฤติปฏิบัติ ถ้าเราไม่ประพฤติปฏิบัติ ถึงเราจะแก่
เท่าไรเราก็ไม่มีความสามารถที่จะละกิเลสได้ ที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเองได้ ต้องอาศัย
ธรรมะ อาศัยวินัยนะ พ่อแม่ครูบาอาจารย์บอกว่าพรุ่งนี้ให้พระภิกษุสามเณร
เข้านั่งในศาลาก่อนเก้าอี้ระฆังซัก ๕ นาทีนะ มันจะได้บุญได้กุศลเพิ่มอีก
ครูบาอาจารย์ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบที่ท่านได้เป็นพระอรหันต์เจ้าท่านพากัน
ทำอย่างนั้น ตอน ๖ โมงเย็นอย่างนี้ก็เข้านั่งก่อนเก้าอี้ระฆัง ๕ นาที ฉันก็เข้านั่ง
ก่อนเก้าอี้ระฆัง ๕ นาที ทำอะไรมีแต่ก่อนถึงนั้นอย่างนั้น...

ญาติโยมแวะพากันอยู่บ้านในครอบครัว พระพุทธรเจ้าท่านก็ให้เราเน้นทางจิตทางใจเหมือนกัน ให้เป็นคนมีระเบียบวินัยในการทำงาน ในการตื่นนอน ในการทานอาหาร มีระเบียบวินัยในการใช้เงินนะ

ทุก ๆ คนไม่ว่าจะเป็นพระ จะเป็นโยมมันต้องปรับตัวเองเข้าหาระเบียบวินัย ต้องมาแก้ที่จิตใจ ถึงจะเป็นที่รักที่เคารพของตัวเอง และเป็นที่รักที่เคารพของคนอื่น อยู่ที่บ้านเราก็มีระเบียบวินัยที่บ้าน อยู่ที่วัดเราก็มีระเบียบวินัยที่วัด

ระเบียบวินัยนี่คือคุณธรรมคุณงามความดี ระเบียบวินัยคือพระพุทธรเจ้า คือพระธรรม คือพระอริยสงฆ์ แต่ระเบียบวินัยทางโลกทางสังคมนะส่วนใหญ่ เค้าจะเอาไว้มงคัมในเรื่องการทำความดี ทนทานอดทนอดกลั้นในสังคมนะ แต่ระเบียบธรรมวินัยของพระพุทธรเจ้านะเน้นทั้งระเบียบสังคมและเน้นทั้งคุณธรรมมันไปพร้อม ๆ กัน...

การประพาศการปฏิบัติ: พระพุทธเจ้าท่านให้เน้นที่ใจของตัวเอง
อย่าไปมองคนอื่น อย่าไปสนใจคนอื่น “ถ้าอย่างนั้นมันไม่ใช่นักปฏิบัติ มันเป็น
นักวุ่นวาย” วุ่นวายจริง ๆ ยุ่งแต่เรื่องคนอื่น เรามีเจตนาดีก็จริงนะ
กลัววิทยาศาสตร์เสื่อม กลัวเค้าจะกินบ้านกินเมืองหมด...

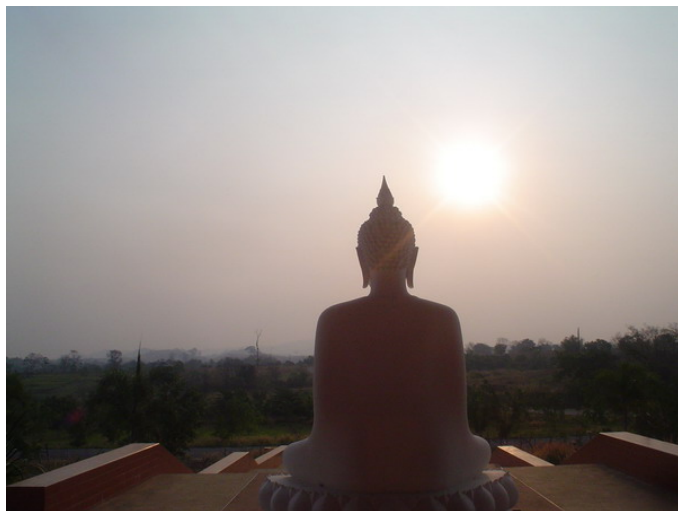
ยังทุกวันนี้: สื่อสารมวลชนนี่ก็ออกมามือถือ ในโทรศัพท์ อินเตอร์เนต
เฟซบุ๊ก มันก็ยิ่งมาทำร้ายจิตใจของเราถ้าเราไม่รู้จักรั: เพราะเราไปรับเอาสิ่งที่ไม่ดี
มากับมจจิตใจของเรา

พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าให้ทุกคนฉลาดนะ พยายามกลับมาหาเนื้อหาตัว
กลับมาหาสติสัมปชัญญะ: อย่าได้พากันวิ่งไปตามสิ่งภายนอก พระพุทธเจ้า
ท่านตรัสกับพระภิกษุสงฆ์ว่า: ไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับสิ่งภายนอก ไม่ให้พูดเรื่องคนอื่น
ไม่ให้ไปดนิทาคนอื่น ไม่ให้พูดเรื่องการบริหารเมือง ถ้ายุ่งเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ถือว่า
พระภิกษุรูปนั้นต้องอาบัตินะ: ท่านตรัสว่าเป็น "เดรัจฉานคาถา" คือเป็นสิ่งที่จะนำ
จิตใจของเราไปสู่ความเสื่อมเสีย

ญาติโยมที่มุ่งมรรคผลนิพพานก็ย่อมมีสติมีสัมปชัญญะ: ไม่รับเอาสิ่งต่างๆ
มาใส่จิตใจใ้ใจนะ: ถือว่าเราไปรับเอาเชื้อโรค เอาไวรัสมาทำร้ายหัวใจของเรา
"คนเรานะมันเป็นโรคทางกายมันอาจจะเป็นโรคน้อยกว่าทางจิตใจทางอารมณ์นะ:"
ถ้าเราไม่มีสติสัมปชัญญะ: วันหนึ่งเราเป็นโรคทางจิตใจมาก ถูกสิ่งต่าง ๆ
มันเพาเรา พระพุทธเจ้าท่านถึงให้เราอดเราทนเอา ถ้าเราไม่อดไม่ทน เราไม่มี
สติสัมปชัญญะเราก็ไม่ได้อบรมบ่มอินทรีย์ สร้างบารมี สร้างคุณธรรม

การได้น้อมนำพระธรรมคำสั่งสอนแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ที่พ่อแม่ครูบาอาจารย์ให้มาบรรยายในวันนี้ก็พอเห็นสมควรแก่เวลา

ด้วยอานุภาพของพระพุทธเจ้า ด้วยอานุภาพของพระธรรม ด้วยอานุภาพ
ของพระอริยสงฆ์ จึงเป็นเหตุเป็นปัจจัยน้อมเอาบุญเอากุศลถวายหลวงปู่เวยรวัตร
ปณฺณาวชิโร เพื่อเป็นการบูชา เมื่อมีความทุกข์ขอให้หายจากความทุกข์
เมื่อมีความสุขขอให้มีความสุขยิ่ง ๆ ขึ้นไป และขออำนวยอวยชัยให้ญาติโยม
ทั้งหลายที่มาพร้อมร่วมนำเพ็ญบุญกุศลครั้งนี้ ที่เป็นคุณทอมมาจากโรงพยาบาล
สระบุรี โรงพยาบาลโชคชัย โรงพยาบาลพระพุทธบาท และบริษัท SCG
ตลอดญาติโยมที่ได้พากันมาถือศีลปฏิบัติธรรม จึงมีความสุขกายสุขใจ
เข้าถึงพระนิพพานด้วยกันทุกท่านทุกคนเทอญ...

โศกนาฏกรรมเนื่องในงานสวดพระอภิธรรมและนำเทวดาเสกในน้ำใต้ "หลวงปู่เวยรวัตร ปณฺณาวชิโร"

ณ วัดมัทธการพัทลุงวิธรรมาราม ต.วังน้ อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

ดำวันพุธที่ ๑๘ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๖

God... Father.